

have præciseret — men maaffe er det nødvendigt at gjentage det — at det aldrig har været min Mening, at jeg vilde have Handel med de Stoffer, der omhandles i § 1, gjort til fri Handel for alle Materialister, men jeg sagde udtrykkeligt kun for dem, der have tilstrækkelig Kjenndskab til Gifte, nemlig ligesom Apothekerne, der jo kun have et saadant Kjenndskab i Kraft af, at de ere pharmaceutiske Kandidater. Det var altsaa kun disse Materialister, som jeg for Sikkerheds Skyld kunde ønske fik den Ret til at forhandle Gifte, som de forhen i alt Fald faktisk have udøvet, og som er bleven taalt og mere end taalt, thi jeg tør nok sige, at ved det kongelige Sundhedskollegiums Cirkulære, som jeg omtalte, er denne Handel bleven autoriseret. Som den ærede Minister udtalte, mangler jo hos Materialisterne det Tilsyn, som finder Sted hos Apothekerne. Ja, det er ogsaa min Mening, at det Tilsyn, som ogsaa tidligere fandt Sted, idet der efter Cirkulæret skulde holdes aarligt Tilsyn hos de Materialister, som handlede med Gifte, burde vedblive. For mig maa der gjerne være endnu stærkere Tilsyn, det vil jeg gjerne have. Det er altsaa saa langt fra, at jeg vil have Handelen frigiven, at mit Standpunkt er, at jeg hellere vil have, at omtrent de fleste Stoffer, der omhandles saavel i § 17 som i § 9, ikke blive overladte til Enhver at købe, indforstrive og forhandle, men at alle disse Stoffer, maaffe paa enkelte Undtagelser nær blive underkastede en vis Kontrol. Jeg er som sagt taknemlig for Lovens Fremkomst. Jeg tror, at der trænges til en vis Sikkring lige overfor Handel med Gifte og for Sundheden farlige Stoffer.

J. Pedersen: Jeg vil blot bemærke, at jeg ikke bevioler, som den ærede Justitsminister fremhævede, at der er mange Exemppler paa, at Gifstoffer paa en usforklarlig Maaade kunne komme i Folks Hænder og gjøre Ulykker, men at de fleste Ulykkestilfælde, som ere paaviste i den Retning, maa søges i Hjernet, og der kan ikke gives nogen Lov, som er i Stand til at forhindre Uforsigtighed. Man opnaar ikke synderlig ved, at man paa lægger Folk, der skulle bruge Gifstoffer, at købe dem i Apotheket i Stedet for andet Steds. Gift er Gift, hvor det end kjøbes, og vil gjøre samme Ulykke. Saavidt mig bekendt,

gaar Erfaringen ikke i den Retning, at Ulykkestilfælde stamme fra Handelen dermed, men derfra, at Varerne ikke ere behandlede med tilstrækkelig Forsigtighed af de Handlende, saa jeg mener, at nye Lovbestemmelser om denne Sag ikke bør gaa i den Retning, at indskrænke Handelen med Gift mere end hoist nødvendigt. Hvad den homöopathiske Medicin angaar, da forstod jeg ikke rigtig den ærede Minister. Jeg kunde navnlig ønske at vide, om den ærede Minister mener, at de i § 1 nævnte Stoffer, for saa vidt de have Anvendelse i Homöopathien, ikke ville kunne indforstribes af alle Mennesker, men kun af Apothekere. Hvis det er Tilfældet, saa vil denne Lov lægge Hindringer i Veien for Anskaffelsen af homöopathisk Medicin, Hindringer, som jeg ikke tror, der er for Dieblirket. Naar den ærede Minister bemærkede, at homöopathiske Kvalfalvere kunde man ikke begunstige fremfor andre Kvalfalvere, saa kan det være meget rimeligt. Jeg sigter ikke til homöopathiske Kvalfalvere, men til almindelige Mennesker, som ved Hjælp af homöopathiske Lægebøger kurere paa sig selv og deres Nærme, og det er jo dog temmelig vanskeligt at forbyde det, og jeg tror heller ikke, at det kan siges at være Ret at gjøre det, allermindst naar der er Tale om homöopathisk Medicin, som i de fleste Tilfælde er fuldkommen usfadelig.

Justitsministeren (Mellermann): Homöopathien er — det var Meningen med min Bemærkning for — i Henseende til dette Spørgsmaal slet ikke stillet anderledes end Allopathien. Der er ikke flere Hindringer for at Homöopathen kunne anskaffe sig Gifte, end for at de Andre kunne det, og begge bruge jo Gifstoffer til deres Lægemidler. Om man kan antage, at Homöopathen bruge saadanne Gifstoffer i større Omfang end den almindelige Lægemethode, det skal jeg lade være usagt, men det tror jeg egentlig ikke er Tilfældet, saa at de Indskrænkninger, Forslaget stiller op i den Henseende — det var navnlig det, jeg vilde fremhæve — altsaa ikke kunne være mere besværlige for Homöopathien end for den almindelige Lægemethode. — Hvad dernæst angaar, at Skaden ved Gifstoffer i Almindelighed sfer i Hjernet, saa er det vel rigtigt, men det er ingenlunde uden Forbindelse med, hvorledes Handelen